

1

Aldığım ilaçların etkisiyle esneyip duruyordum. Ne ilaçlara ne de onların yan etkilerine karşı koyabilmekteydim. Bu orta dereceli nefes darlığı, ısrarcı bir uyku ihtiyacı takıyordu peşine ve ben on beş-yirmi dakikalık esneme ritüellerinin sonunda bayılırcasına uyuyakalıyordum. Körkütük sarhoş olduğum zamanlardaki uykularına benzemiyordu bu uykular. Esaslı bir dayak yediğime ikna olabilecek kadar kötü hissediyordum kendimi. Böyle gecelerde sanki cerrahlar tarafından kesilirdi kollarım ve ben korkuyla uyanır, gerçeği öğreninceye dek çırpınarak kollarımı arardım. Bu rüyalandaki doktorların, insana şükretmeyi öğreten bir hocadan farkı yoktu. Gökdelele benzer dalgalar tarafından yutulduğumu da görür dururdum. Boğulmaktan korkuyordum. Yolcusu olduğum geminin nereye gittiğini bir türlü çözemiyor, yanımdaki insanların sakinliği karşısında öfkeden çılgına dönüyordum.

Dalgalar altında kalıyorduk.

Güne başlarken çektiğim ağrıların kaynağında romatizmal bir hastalık veya bir uyku bozukluğu olabilir, buna çeşitli çözümler bulunabilirdi. Ama ben hastaneye gitmeyi veya kan vermeyi düşününce bile fenalaşacak gibi oluyor, kaçıyordum korkularımdan.

Görmezden gelmiyor ancak hep erteliyordum randevularımı.

Düşüncelerimi kovalamakta zorlanıyordum.

2

Perran Ninem yürüyemiyordu artık. Akranları fingir fingir yurtdışı gezilerine giderken o, yatağında doğrulmayı bile beceremiyordu. Halbuki ne çok severdi gemi turlarına çıkmayı, eski kentlerin sokaklarını karış karış gezmeyi ve yabancılarla flörtleşmeyi, fırsat buldukça Rusça döktürmeyi. Artık ayağa kalkması ancak yardımcısı Ayşen'in desteğiyle gerçekleşiyor ve bu hâli beni harap ediyordu. Evden en son oy kullanmak için çıkmıştı. Tekerlekli sandalye üzerindeki bitkin görüntüsüyle memleketin kaderini etkileyecek yerel seçime katılması görenlerin ilgisini çekmiş, iltifatlara boğulmuştu ninem.

Ama memleketin kaderini değiştirememişti.

O gün yüzünde açan gülleri şaşkınlıkla seyre dalmıştık. Keşke her gün seçim olsaydı da gördüğü ilgiyle böyle neşelenseydi. Keşke böyle şeylere hiç gerek olmasaydı. Ne kadar tatlı olduğunu söyleyenlere pamuk nine tiyatrosuyla teşekkür ederdi, boyamayı reddettiği bembeyaz saçlarını geriye savururdu sonra. Ah bir bilselerdi aslında ne aksi olduğunu... Giyimine, saçlarına, tırnaklarına gösterdiği özen, çöküşüyle birlikte kaybolmuştu. Artık küpe takmıyor, kocaman yüzüklerini evindeki kasadan çıkarmıyordu. Kolyelerini takmıyordu ve fakat kimseciklere vermeye de kıyamıyordu. Elli küsur yıldır yakınındakileri cezalandırmış, sonunda sırayı kendine getirmişti. Titreyen elleriyle yemek yiyebilecekken, bunu yapamadığını söyler, Ayşen'in elinden lokma lokma beslenirdi; hem de her kaşıқта yüzünü ekşiterek.

Ayşen, ninemle Rusça konuşurdu. Ona tahammül edeme-

diği için yüklü maaşlarından vazgeçen kızlara hiç benzemezdi o; nasıl olduysa terk etmedi bizi. Ablam gibi gördüğüm Aysen'in üzülmesini istemezdim hiç, ninem ona kızdığında içim acırdı.

Her geçen gün bir ihtiyardan hızla insan yavrusuna dönüşmesini izliyordum Perran'ın. Azarlayarak kendine bağlayabileceğine inanırdı insanları. Sıkı bir fırça atmazsa, konuklarına onlardan memnun olduğunu belli ederse aylarca ortadan kaybolacaklarını düşünürdü. Kötü kalpli mahlkların ninemin üzerine serpiştirdiği sevgisizlik tozları ele geçirmiş olabilirdi aklını. Akılsızlık ele geçirmiş olabilirdi Perran'ı. Yıkılmaktan başka bir yol bilmiyor, yeni patikalar bulma arayışına girme zahmetini göstermiyordu. Sonuçta güzeller güzeli bir prenses, bildiği yoldan şaşmamalı ve işe yaramayan, kabul edilmeyen davranışlarının sonuçları için kendisini suçlamalıydı; sorumluluk almasına gerek yoktu. Yüz vermediği insanları peşine takmaya alışmış bir gencin matematiği, ihtiyarladıkça doğruluğunu kaybetmişti. Israrcıydı ve belki de ziyaretine gelinmesinden hakikaten hoşlanmıyordu.

Ben onu anlamaya çalışırken karman çorman oluyordum.

En büyük kâbusu haksız konuma dşmekti, günah keçisi bulmakta ustalaşmasına sebep olmuştu bu korkulu rüya. Kimse ona rol vermeyi dahi düşünmezken o hâlâ başrol olduğunu zannediyordu.

Ona karşı beslediğim sevgi azalmıyordu.

Kabullenemiyor, yıldızının snşyle yzleşemiyordu. Gerçi günün on iki saatlik dilimini divanda, diğer on iki saatlik dilimini yatakta geçiren bir lmszn içine yuvarlandığı bataklıktan haberim yoktu. O bataklığa düşen ben olsaydım

nasıl bir insana dönüşürdüm acaba? Neler hissettiğini bilmiyor, onu suçlamaya devam ediyorduk. Duymadığını sandığımız her şeyi duyduğundan da habersizdik... Israr kıyamet almasını sağladığımız ilaçların etkisiyle klozetin üzerinde uyuyakalıyor, bu korkunç uykularda ölüp ölüp dirildiğini iddia ediyordu.

Ben kullandığım ilaçlar sebebiyle aynı şeyi defalarca yaşadığımı anlattım ama o ölüm iddiasından vazgeçmedi.

Hükmetme gücünü kaybetmişti artık. Allah belki de bir ömürlük çekilmezliğinin cezası olarak sonsuz yalnızlık vermişti ona ve bir türlü almıyordu canını.

Nefesi daralıyordu.

Telaşlanıyordu.

İyi bir insan olsaydı, duaları kabul olur muydu?

* * *

Çakan şimşeğin aceleyle sürüklediği sese uyandım. Kalkıp pencereden dışarı baktım.

Karanlıktı etraf.

Tekrar uyumaya çalışırken kendimi kandırdığımın farkındaydım.

Ses kulaklarımda çınlıyordu:

“Uyu! Uyu! Uyu!”

Şimşekler çakmaya devam ediyor, yağmur damlaları bir gösteri sonunda patlayan alkış tufanını andırıyordu. Beş altı gün evden hiç çıkmamış, amansız bir hastalık boğazıma yapışmış gibi günlerin çoğunu yorgan altında geçirmiştım.

Kulaklarımda çınlayarak uyumamı söyleyen sesi hayal kı-

rıklığına uğratıp banyoya gittim, aynanın karşısına geçtim. Gözaltılarım kırış kırış, mosmordu; belki siyaha çalıyorlardı biraz. Sarı saçlarım son zamanlarda cansızlaşmış, ışıltısını kaybetmişti.

Bir Viking tanrısına benzememi sağlayan saçlarımı kesme fikri aklıma gelir gelmez tıraş makinesine uzandım. Üstüne bir de ustura vurup boş gözlerle dazlak kafamı izledim bir süre. Birbirine karışmış sakallarına el sürmeyecektim. Kulaklarımdaki küpeleri de bir hafta önce çıkartıp atmıştım; delikler kapanacağa benzemiyordu hiç. Kısa bir duş aldıktan sonra üzerime rasgele bir şeyler geçirip evden ayrıldım.

Toprak kokusu içimi ferahlatmıştı. Gözlerimi bulutlara çevirdim, yağmura kucak açıyordum böylelikle. Sonra ıslanmakta olduğum gerçeğine aldırış etmeden, gözlerimi kırpmadan ninemin evine doğru yürümeye başladım.

Bir sigara yaktım. İlk dumanın tadına varmak için durup tekrar göğe bakınca, bedenimi koyu renkli bulutların kollarına bırakıp orada güzel bir uyku çekme hayaliyle karşılaştım. Dumanları art arda içime çektikten sonra düşüncelerim ve dudaklarım arasından çıkan dumanlar eşliğinde yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Sigaramın bitmesine az kala ninemin kapısına varmıştım. Öylece yere fırlatasım gelse de ayakkabımın altında söndürüp cebime koydum izmariti.

Beni içeri buyur eden Ayşen'in gözlerinde suçlayıcı, sert bir bakış vardı. Ayşen böyle baktığına göre ninem kimbilir ne kadar meraklanmış, ne kadar sinirlenmişti.

İzmariti mutfaktaki çöpe attım, sigara kokusundan kurtulmak için elimi yüzümü sabunladım.

“Evet! Sonunda teşekkür ettiniz. Gerçekten bir karabataktan

farkınız yok. Günlerdir neredesin sen? Ölse gitsem haberin olmayacak. Umurunda olacak mı o da şüpheli ya,” diye söylendi ninem.

“Nine iyi değildim işte. Hem bak toparlanınca ilk sana geldim,” dedim.

“Ben anlamam. İnsan en azından telefonuna bakar... İlk bana gelmişmiş.”

Tartışmayı uzatacak bir cevap vermek istememiş, yanğından öpmek için ona doğru eğilmiştim. Sanki benden iğreniyormuş gibi yüzünü buruşturup hızla geri çekilmiş, televizyona bakmaya başlamıştı. Beni görmezden gelerek canımı yakmaya çalışıyordu.

“Ne oluyor yani, neden bir türlü memnun olmuyorsun? Seni mutlu etmek için, ne yapmamı istiyorsun?” diye çıktım. “Biraz anlayışlı olsan...”

Yaşadığım buhranlı dönemi henüz atlatmaya başlamışken oraya gitmek apaçık bir hataydı, birkaç gün sonra gitmek daha akıllıca olabilirdi.

“Neden mi memnun olmuyorum?”

“Evet, neden memnun olmuyorsun? Bıktım yahu.”

“Demek bıktın. Bütün gün burada, televizyon karşısında yatıyorum ben. Hiçbir şey yapacak gücüm yok. Arada bir yüzünü görmek istiyorum, çok mu? Hem sen benim ne günlerden geçtiğimi, nasıl bir hayat yaşadığımı biliyor musun? Bilseydin böyle düşünmezdin Çığır Efendi.” Derin bir nefes aldı. “Ne kadar zorlandığımı bilseydin...”

Kıpkırmızı olmuştu yüzü, bu kadar kızacağına düşünmemiştim.

“Anlat o zaman. Anlat da bilelim Perran Hanım. Çocukken

daha çok konuşurdun benimle, 'sırdaşım' derdin. O zamanlar da sarılmak istemezdin bana, öptürmezdin ama konuşurdun en azından," diye patlayıvermiştim.

Ona genelde adıyla hitap eder, kızdığımda "Perran Hanım" diye seslenirdim. Söylediklerimi işittiğinde epey rahatsız oldu. Başlattığım taarruz işe yaramazsa muhakkak epey bir süre yüzüme bakmaz, benimle konuşmazdı. Başından savmamıştı bu kez, sessiz sessiz duruyor, önüne bakıyordu.

"Anlatsana Perran Hanım. Anlatırsan özür dileyeceğim, bir daha da kızmayacağım bu kadar. Ama anlatmazsan gidiyorum, bir daha ne zaman görürsün yüzümü, onu da bilmiyorum," diye iyice üstüne gittim.

Sustu. Epey bir süre öylece yüzüme baktı hiçbir şey söylemeden.

Sonra, "Tamam beyefendi. İyi... Yakında ölürsem hikâyemi bilen kimse kalmayacak. Biri bilecekse o elbette sen olmalısın," dedi. "En azından bu kadarını hak ediyorsun. Beni tehdit edip de paçayı kurtaran ilk serseri sensin, bunu da bilesin," diye ekledi.

Son cümlesi yüzümde hafif bir tebessüme sebebiyet vermişti. Bir süre göz göze kalmış ve yatışmaya gayret etmiştik.

Yanağından öpmeme izin verdikten sonra anlatmaya başlayacaktı hikâyesini ancak biraz zamana ihtiyacı olduğu ortadaydı.

* * *